

(reportáž z únorové Krychle)

Letošní únor připomínal všechno jiné než přísloví, že když je bílý, pole sílí. Spíš nedostatek sněhu zapříčinil nejen neúrodu, ale i nemoci. Jedna z nich postihla i **Milana Jablonského**, a proto se Krychle 22. února 2007 musela obejít bez jeho textů. Na Krychli zbyli tedy jen **Jiří Zip Suchý**

a

Jeroným Jerry Lešner

. Jiří Suchý, kterého od jeho dříve narozeného jmenovce, loňského jubilanta, odlišuje přezdívka, vydal svou desku

Takový Suchý písničky

v roce 1993.

Jiří Suchý (toho Zip(a) vynechám) se na svém webu označuje jako emeritní písničkář. Výraz "emeritní" mám spojený s dobou dávno minulou, s níž se dnes můžeme setkat na místech posledního odpočinku, kde vedle sebe leží emeritní vládní rada vedle emeritního profesora. Jenže u Jiřího Suchého jde vždy hodně o nadsázku. Jeho tvorba má řadu specifíků. Předně v podstatě

Jeroným Lešner

foto: Tomáš Pohl ©

nepíše texty, ale "pouze" skládá melodie. Jak známo, dvorním dodavatelem textů je Milan Jablonský. Dále má Jirka velmi rád divadlo. Kromě toho, že má veliký přehled o české divadelní scéně, odráží se jeho divadelní záliba ve vynikajícím, téměř hereckém, přednesu písní. Vedle nesporných kladů i jednu velikou vadu - málo vystupuje. Myslím, že je to škoda jak pro publikum, tak především pro něj.

Onen večer v Krychli Jiří Suchý zahajoval. Díky změně dramaturgie to nebyla jen obvyklá "hudební vložka", ale byl mu dán pro vystoupení dostatečný prostor. Došlo i na píseň *Jirka je náš*

, kterou otextoval další nezaměnitelný Jiří, Jiří Brabec, používající přídomek Moravský.

Jiřího Moravského Brabce

by si však mohl plést s jeho, dnes již nežijícím, jmenovcem jen člověk trpící slepotou. Takže v Krychli zněl po dlouhé době skandovaný refrén : Jirka je náš!

Kdybych si mohl vybrat, a že je z čeho, napadne mě vždy *Setkání po létech*, kde samotný text Milana Jablonského je velkou poezií. Jiří Suchý jej zpívá na svou krásnou melodii jako šanson s nostalgií, kterou člověk pochopí až s věkem. Vůbec, v Jiřím Suchém je hodně citu, byť většina jeho písní zní z nadhledu. Takovou je i další píseň na text J.M. Brabce

To by snad nebylo ani biologicky možný

. Jirka si před ní vždy zavzpomíná na Telč, kde býval pravidelným hostem. Do stejné přihrádky patří i píseň

Na linu

s textem Milana Jablonského, či další oblíbená -

Holky

. Zněla píseň za písní a příznivci Jiřího Suchého je všechny znali.

Jiří Suchý pozval na jeviště i hosta, kterým byl **Milan Dvořák**. Ten s vystoupením zcela jistě nepočítal, když nad sklenicí svého oblíbeného červeného vína spokojeně mával rukou do rytmu. Profesionál jeho kalibru však bez nejmenších obtíží usedl na židli a na vypůjčenou kytaru zazpíval Vysockého

milici

Rozhovor na

a jednu

ze satirických písní u nás zatím zcela neznámého Alexandra Galiče. Milan Dvořák kromě perfektních překladů dává svým přednesem písním i duši. Je úžasné pozorovat , jak tento malý a nenápadný muž při prvních akordech ožije a každá píseň je i samostatným hereckým výstupem.

Po přidavcích Jiřího Suchého a po pauze se na jevišti objevil Jeroným Jerry Lešner. Jeroným, byť se narodil z mého hlediska poměrně nedávno, boří rádoby moudré premisy o tom, že k výkonům je třeba zrání, především zrání věkem. Jako dítě školou povinné vyhrál kdecu, počínaje Folkovým Kvítkem. Z jeho ranných písní, byť se asi dnes autor některým usmívá, vyzařuje talent.

Jeroným Lešner, byť o generaci mladší, má s Jiřím Suchým společné to, že rovněž velmi málo vystupuje. Nahlédnutím na jeho web zjistíme, že má spoustu koníčků, včetně svého povolání stavebního geologa.

Jirka je náš! (Jeroným ale taky)

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 12 Březen 2007 04:00

Na rozdíl od Jiřího Suchého Jeroným Lešner tvoří i texty svých písní. Stejně jako u Jiřího Suchého tuším přes Jeronýmův suchý humor a ironii i velkou citlivost. Jak jinak by mohl napsat tak nádherně smutný text dvou vzdálených lidí jako v písni *Na druhý břeh*. V té používá i krásné a nezvykle znějící české slovo nebesář. Totéž cítím v písni

Novell@sky.ne

, vyjadřující opuštěnost hledačů počítačových citových vztahů.

Do každé tvorby se zákonitě musí promítnout i osobnost autora i jeho zážitky. Je tomu tak i v písni *Vrtulový svět*. Jeroným pobyl část dětství s rodiči v bývalém Sovětském svazu, zejména v atomovém městečku Dubno u Moskvy. V citované písni létá hodně typů letadel, vyslovují se jména Artěk či Soči, která většině příslušníků autorovy generace vůbec nic neřeknou.

Zněly i další písně jako *Muzikantská* a Jeronýmovi odešla i struna. Kolega ale vypomohl a show must go on.

Zcela na konci zazpíval Jeroným perfektní ruštinou píseň, jejíž název se mi nepodařilo přeložit ani s pomocí Milana Dvořáka. I přes tento překladatelský problém Jeroným Milana Dvořáka, a nejen jeho, velmi potěšil.

Takže díky, byl to moc hezký večer a ahoj v březnu.